

EPICÚRIA

Fou un espasme d'alegries fàcils.

Música i flors, rialles i carícies,
tot el que dóna i ofereix la vida,
flotava en una eufòria sens límits,
junt amb la sang ardent i fermentada
del raïm espremut en nèctars varis.

Incauts gaudíem d'un present esplèndid
amb els ulls emboirats, sense fixar-nos
en l'ombra d'un futur que, de puntetes,
silenciós com un desmai, venia,
turgent de vermelloses amenaces.

Sense sentir al defora el brogit tèrbol
de les primeres gotes d'un diluvi
de guerra i foc, de sang i d'extermini
que damunt nostres testes abrandava
uns desitjos famèlics de venjança.

Què hi fa que demà tot el món s'ensorri
si avui podem gaudir ! Què hi fa la guerra
si tenim legions a les fronteres,
defensant nostres joies i disbauixes.

I si hem de morir igual, perquè no beure
en tos llavis, avui, la copa plena
amb l'únic goig real d'aquesta vida!

Tot era voluptuós. I la mirada
s'esllanguia esguardant les flors inútils
que s'esvaïen lentament, com gotes
de rosada, a l'escalf d'un clar mig-dia.